

Αναμασώντας (πολύ) παλιές ιστορίες...

Ήρθε η ώρα να πούμε μερικά πράγματα με το όνομα τους. Αφορμή είναι η χυδαία επίθεση που έκανε πρόσφατα ο αμφιλεγόμενος εκδότης παροικιακής εφημερίδας στον Αρχιεπίσκοπο Στυλιανό. Ο «Κόσμος» δεν είναι δικηγόρος κανενός, ούτε αυτόκλητος προστάτης της ηθικής, όπως ισχυρίζεται ότι είναι ο «γενναίος» ανωνυμογράφος του κειμένου που δημοσιεύτηκε στις 22 Φεβρουαρίου στον «Κήρυκα». Το θέμα μας δεν είναι το πρόσωπο του εκδότη του Κήρυκα. Το θέμα μας είναι οι δύο θεσμοί, αυτός των εφημερίδων και αυτός της εκκλησίας και ο ρόλος τους. Για αυτό θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε τα κίνητρα μιας τέτοιας επίθεσης.

Στην μία περίπτωση έχουμε έναν επιχειρηματία που επί δεκαετίες προσπάθησε να σταθεί δίπλα στους πραγματικά μεγάλους επιχειρηματίες του ελληνισμού της διασποράς και που μία από τις δραστηριότητες του είναι η έκδοση εφημερίδας. Απέτυχε και στα δύο. Και μεγάλος επιχειρηματίας δεν έγινε και μια ιστορική εφημερίδα παρέλαβε και την έκανε συνώνυμο και πρεσβευτή του προσωπικού του ύφους και ήθους. Αυτό δεν είναι μια εμπάθης αλλά μια αντικειμενική διαπίστωση και θα το εξηγήσουμε αναλυτικά. Αν είχε προσέξει λίγο τι συμβαίνει γύρω του θα έβλεπε ότι οι πραγματικά μεγάλοι επιχειρηματίες έχουν ένα χαρακτηριστικό που ο ίδιος δεν είχε ποτέ: Την μεγάλη προσφορά στην κοινωνία. Ακόμα κι αν είχαν ελαττώματα, ακόμα κι αν δεν πήγαιναν πάντα με το σταυρό στο χέρι, κάποια στιγμή πρόσφεραν κάτι για το κοινό καλό.

Την αιτία για την διπλή αυτή αποτυχία του, αντί να την κατανοήσει, έστω και αργά, την αποδίδει σε οποιονδήποτε άλλον εκτός από τις επιλογές του. Χρησιμοποιεί μια ιστορική εφημερίδα για να παρουσιάσει με χυδαίο τρόπο το μαύρο και να το κάνει άσπρο. Δεν υπάρχει ούτε ένας νοήμων άνθρωπος που να μην καταλαβαίνει ότι πίσω από τις φωνασκίες και τις ύβρεις προσπαθεί να κρύψει την προσωπική του αποτυχία και παρακμή σε όλα τα επίπεδα. Οι μόνοι «πεισμένοι» για το αντίθετο είναι όσοι τον φοβούνται κι όποιος σε φοβάται δεν σου λέει ποτέ την αλήθεια... Κανείς άλλος. Κάθε φορά που έχυε την καρδάρια με το γάλα έψαχνε να βρει φανταστικούς εχθρούς για να τους ρίξει την ευθύνη.

Ας δούμε από κοντά την κατάσταση που επικρατεί στις δύο εφημερίδες της παροικίας σήμερα. Η μία έμεινε χωρίς δημοσιογράφους. Την ίδια στιγμή, στον Κόσμο γράφουν σε ετήσια βάση 30 αρθρογράφοι κάθε γενιάς, μέσα σε μοναδικό κλίμα σύμπνοιας και συνεργασίας και μεταξύ τους και με την παροικία που υπηρετούν. (Και να σκεφτεί κανείς ότι οι περισσότεροι από αυτούς πέρασαν από τον Κήρυκα, αλλά είπαν με την πρώτη ευκαιρία «απού φύγει φύγει...»)

Κάθε βδομάδα, όλοι εσείς που διαβάζετε τον «Κόσμο», ενημερώνετε για τις παροικιακές δραστηριότητες, (που φυσικά δεν θα μπορούσε να καλύψει χωρίς δημοσιογράφους ο αντίπαλός μας). Δη-

μοσιεύουμε σελίδες επί σελίδων φωτογραφίες από αυτές τις δραστηριότητες και ενδιαφέροντα άρθρα και σχόλια από τους συντάκτες και συνεργάτες της εφημερίδας μας και έχουμε έτοιμο το «πέρασμα» μας στον ψηφιακό κόσμο με τις πρώτες ενδείξεις ανταπόκρισης της δεύτερης και τρίτης γενιάς να είναι εντυπωσιακές, ενώ ο αντίπαλός αντί να κοιτάξει να αφήσει στους επόμενους μια εφημερίδα ιστορική που θα στέκεται στα πόδια της, ψάχνει να βρει ποιος του φταίει και γιατί δεν έγινε ο ίδιος αυτό που νόμιζε ότι θα γίνει.

Ποιο είναι, λοιπόν, το έργο και η προσφορά στον ελληνισμό της παροικίας αυτού του ανθρώπου που είχε στα χέρια του επί δεκαετίες μια ιστορική ελληνική εφημερίδα; Την έκανε καλύτερη από ότι ήταν όταν την παρέλαβε; Την προετοίμασε για το μέλλον; Διαβάστε τα κατά καιρούς δημοσιεύματα του Αυστραλιανού τύπου και θα δείτε. Αφήστε τι λέει η εφημερίδα «ο Κόσμος» και κοιτάξτε τι έχουν γράψει κατά καιρούς οι Αυστραλοί. Ποια είναι τα επιτεύγματα του που αναφέρουν και τι εικόνα του ελληνισμού δίνει προς τα έξω εδώ και δεκαετίες; Το τελευταίο μεγάλο επίτευγμα του, που απασχόλησε τον αυστραλιανό τύπο, ήταν ότι παρενόχλησε σεξουαλικά μια νεαρή κοπέλα και λόγω ηλικίας πλήρωσε μόνο πρόστιμο. Ποια άλλα επιτεύγματα έχει να επιδείξει; Πρόσφερε για τον πολιτισμό, έκανε κοινωνικό έργο, έχτισε κανένα νοσοκομείο; Ποιος είναι ο εκδότης του Κήρυκα που κουνάει το δάχτυλο κρυμμένος πίσω από τον ανωνυμογράφο που χρησιμοποιεί για να πετάει τις οβρυνιές του;

Την ίδια στιγμή που ο εκδότης του Κόσμου έκανε όλες τις προσπάθειες που ήταν δυνατές να διατηρήσει ζωντανό τον Κόσμο, δέχτηκε και αυτός τις επιθέσεις της εφημερίδας του κ. Σκάλκου, που έχει κάνει την πρώτη του σελίδα, όχημα της εμπάθειας του και μιας μνησικακίας για όποιον προχωράει μπροστά και κάνει καλύτερα αυτό στο οποίο ο ίδιος απέτυχε. Όποια γνώμη και να έχει κανείς για τον Σπύρο Χαραλάμπους, για αυτές τις ίδιες υποθέσεις που αλάλαζε ο κ. Σκάλκος μέσω του Κήρυκα στην πρώτη του σελίδα, είδατε την εφημερίδα μας να αφιερώνει, όχι την πρώτη σελίδα, αλλά έστω και δυο γραμμές για να επιτεθεί ο εκδότης της σε οποιονδήποτε αντίπαλο του; Όσο για τις χυδαίες αναφορές και επιθέσεις να του πούμε ότι ίσως θα ένιωθε έκπληξη αν ήξερε που έχουμε τραβήξει την κόκκινη γραμμή όσον αφορά την προσωπική ζωή οποιουδήποτε, ακόμη και του ίδιου, που τόσες φορές χωρίς τσίπα δεν σεβάστηκε τίποτα. Δεν είμαστε όλοι ίδιοι κ. Σκάλκο...

Αν ξόδευε την μισή ενέργεια που ξοδεύει σε επιθέσεις λάσπης για να εργαστεί για την εφημερίδα του θα είχε ίσως κερδίσει κάποιο σεβασμό. Έχει άραγε τα κότσια ο επονομαζόμενος από τα αυστραλιανά μέσα «βαρόνος του εθνοτικού τύπου» να ρωτήσει γύρω του αν ο βασιλιάς είναι γυμνός; Τον αφήνει η εμπάθεια του να δει τη γύμνια του και την παρακμή του και τα αίτια της;

Πάμε τώρα στην περίπτωση της Αρχιεπι-

σκοπής. Κανονικά θα έπρεπε να πούμε ότι το πρόσωπο του Αρχιεπισκόπου δεν έχει σημασία και ότι ο θεσμός δεν βασίζεται σε πρόσωπα. Δεν είναι όμως έτσι και το άσπρο δεν γίνεται μαύρο επειδή κάποιος το βρωμίζει με ψεύδη καλυμμένα με ηθικολογίες και φούμαρα και ότι πιο χυδαίο έχει να επιδείξει ο κίτρινος τύπος.

Αν κάποιος κρίνει αντικειμενικά και αυστηρά τον Στυλιανό, θα πρέπει καταρχήν να τον δει ως άνθρωπο της γενιάς του. Και ρωτάμε εδώ, πόσοι ιεράρχες της γενιάς του πέρασαν τα στενά όρια του ελληνισμού, απέκτησαν διεθνές κύρος και κέρδισαν διεθνή αναγνώριση; Πόσες εν ζωή προσωπικότητες του ελληνισμού και της ορθόδοξης εκκλησίας αναγνωρίζονται εκτός των στενών ορίων της Ελλάδας; Πόσοι από αυτούς είχαν τη ικανότητα να διοικήσουν μεγάλους οργανισμούς και την ίδια στιγμή να παράγουν προσωπικό πνευματικό έργο; Ελάχιστοι, μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού. Ακόμη και σήμερα που έχουμε εκατοντάδες μορφωμένους κληρικούς, είτε τον συμπαθεί κάποιος τον Αρχιεπίσκοπο Στυλιανό, είτε τον αντιπαθεί, παραμένει μια από τις πιο αναγνωρίσιμες μορφές του ελληνισμού της Διασποράς σε όλο τον κόσμο. Βέβαια καταλαβαίνουμε ότι ο εκδότης του Κήρυκα αν και βγάζει εφημερίδα δεν είχε φαίνεται τον χρόνο να ενημερωθεί και μάλλον δεν είναι στα προσωπικά του ενδιαφέροντα η... ποίηση.

Το ίδιο ισχύει για τον Αρχιεπίσκοπο Στυλιανό και εντός της Αυστραλίας. Δεν το λέει η εφημερίδα «ο Κόσμος». Το λένε οι πολιτικοί που τον γνώρισαν, το λένε οι άνθρωποι των επιστημών, των τεχνών και των γραμμάτων, το λένε οι απλοί άνθρωποι. Το λένε και οι αντίπαλοί του, ακόμη και αυτοί που αναφέρονται στο «δύσκολο χαρακτήρα του». Ξινίζουν τα μούτρα τους αυτοί που δεν τους έκανε τα κατηράκια, αυτοί που δεν άφησε να κάνουν τον θεσμό της Αρχιεπισκοπής μαγαζάκι προς ίδιον όφελος, γιατί ο Αρχιεπίσκοπος γνώριζε καλά τι λέει ο Ματθαίος: «Μη δώσετε τα άγια πράγματα στους σκύλους ούτε να πετάξετε τα μαργαριτάρια στους χοίρους, γιατί αλλιώς, οι χοίροι θα τα καταπατήσουν με τα πόδια τους και οι σκύλοι θα στραφούν εναντίον σας και θα σας καταξεσκίσουν». Κάποιοι θα θέλανε ένα άβουλο ή ένα χειραγωγήσιμο Αρχιεπίσκοπο για να μπορούν να προωθούν προσωπικά συμφέροντα, να παρουσιάζουν την απληστία ως αρετή, να προβάλλουν την μετριότητα...

Κάθε θεσμός και κάθε προσωπικότητα πρέπει να υποβάλλονται σε κριτική. Αλλά τα μέλη μιας κοινότητας θέλουν να ξέρουν και τα κίνητρα της κριτικής για να μην τα ταΐζει ο κάθε πονεμένος με κουτόχορτο. Και μια και τα λέμε όλα έξω από τα δόντια ας προσθέσουμε και αυτό: Ποιος μπορεί να ισχυριστεί ότι έστειλε τεκμηριωμένη κριτική στον Κόσμο, είτε για τον θεσμό της Αρχιεπισκοπής και τις δραστηριότητες της, είτε για τον Αρχιεπίσκοπο Στυλιανό προσωπικά και δεν δημοσιεύτηκε; Σας λέμε με το χέρι στην καρδιά: κανείς. Και για να πάμε κι ένα βήμα παραπέρα: Αυτοί που ασκούν

«κριτική» αλλά χωρίς αποδείξεις, έχουν ένα κοινό με τον εκδότη του Κήρυκα... τη μανία καταδίωξης. Για κάθε προσωπική αποτυχία στους πιο απίθανους τομείς βλέπουν από πίσω συνομοσία. Κι όταν τους ρωτάς, καλά και αφού είναι έτσι που τα λες γιατί το έργο σου δεν αναγνωρίστηκε από οποιονδήποτε άλλο φορέα, φεύγουν με γοργά πηδηματάκια φοβούμενοι μήπως η συζήτηση οδηγήσει στη αυτογνωσία...

Δεν χρειάζεται να τα ξαναπούμε πάλι, όποιος έχει μάτια βλέπει: Ιεροί ναοί, κολέγια, γηροκομεία, κοινωνική πρόνοια, θεολογική σχολή, μοναστήρια κλπ, ιδρύθηκαν και κτίστηκαν για να υπηρετούν την κοινωνία μας. Αυτά μας ενδιαφέρουν και το γεγονός ότι ο Αρχιεπίσκοπος Στυλιανός, ως ένα από τα δημόσια πρόσωπα του ελληνισμού στην Αυστραλία μας έκανε περήφανους και έκανε την παροικία μας πιο ισχυρή. Βοήθησε να βγει ο ελληνισμός από το μικρόκοσμο του και να πρωταγωνιστήσει. Και το πιο σημαντικό, δεν ενέδωσε στις απαιτήσεις εκβιαστών, κατεργαριών και ανθρώπων που έβαζαν το προσωπικό τους συμφέρον πάνω από το κοινό καλό. Δεν υπάρχει κανείς που να το έχει κάνει αυτό και να μην έχει κάνει άσπονδους εχθρούς.

Ο Αρχιεπίσκοπος Στυλιανός έχει πει στους πιστούς ότι «οι λειτουργοί του Υψίστου δεν είναι ασφαλώς ούτε άμεμπτοι ούτε αναμάρτητοι... κανείς μας δεν θα ισχυριζόταν ότι είμεθα αγγέλοι και αναμάρτητοι. Αλλά πρέπει να ξέρομε ότι η προσπάθειά μας είναι ειλικρινής, ασχέτως αν το αποτέλεσμα δεν μας δικαιώνει πάντοτε.»

Ο κ. Σκάλκος είναι ο τελευταίος άνθρωπος που μπορεί να κρίνει τον ιεράρχη που ανέδειξε την Αρχιεπισκοπή, το Οικουμενικό Πατριαρχείο και την Ορθοδοξία, με μεγάλα έργα σε ολόκληρη την Αυστραλία κατά τη διάρκεια της ποιμαντορίας του.

Στο ίδιο χρονικό διάστημα, ο κ. Σκάλκος που σύρεται στα δικαστήρια, πληρώνει αποζημιώσεις, ζητάει συγγνώμες, αντί να ενσωματωθεί στην παροικία και να βάλει πλάτη για την πρόοδό της και τη δική του. Τώρα αναμάσπωσε μια ιστορία 25 χρόνων για την ΟΠΟΙΑ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, έχει υποχρεωθεί να ζητήσει συγγνώμη και έχει πληρώσει τσουχτερό πρόστιμο. Αν έχει το θάρρος ας κοιτάξει γύρω του. Θα αντικρύσει τον οίκτο για τον άνθρωπο που παρέλαβε τον «Πανελλήνιο Κήρυκα», μια ιστορική εφημερίδα και την κατάντησε ένα έντυπο που εκφράζει μόνο το ασίγαστο μίσος του εκδότη του εναντίον των πάντων. Κρίμα που θα τελειώσει το «έργο» του με αυτόν τον τρόπο. Οι μελλοντικές γενιές θα αναφέρονται στο πρόσωπο του με γέλωτες και συγκατάβαση. Οι ίδιες γενιές θα περνάνε μπροστά από το οίκημα της Αρχιεπισκοπής στο Ρέντφερν ή θα ανοίγουν ένα βιβλίο ιστορίας και θα ξέρουν το όνομα του ανθρώπου που έχτισε το «πνευματικό τους σπίτι».

«Ο ΚΟΣΜΟΣ»